

V. IN MEMORIAM

MALWA CHĄDZYŃSKA BARYCZ
(1909-1998)

*Idę ku wam Gorce,
jako ku przystani,
gdzie woda u źródła
pragnienie me koi.
Szczytów i uboczny
pragnę chłonąć ciszę
ona serce moje
marzeniem kołysze...*

Tak pisała Malwa Chądyńska Barycz, nauczycielka i poetka, kochająca ludzi i zachwycona pięknem świata, który ją otaczał.

Urodziła się 9 października 1909 roku w Smodnej koło Kosowa. Ukończyła Seminarium Nauczycielskie Sióstr Niepokalanek w Słonimie koło Nowogródka oraz Instytut Pedagogiki Specjalnej w Warszawie. Wieloletnia nauczycielka w Podcerwonem, Zawoi, Lipnicy Wielkiej na Orawie, w Zakopanem i w Zespole Sanatoriów w Rabce. Pracowała w wielu organizacjach i stowarzyszeniach: Klubie Poetyckim przy Oddziale Gorczańskiego Związku Podhalan w Rabce, Klubie Ekologicznym, Polskim Towarzystwie Ludoznawczym – Oddział w Mszanie Dolnej, którego była wieloletnim i aktywnym członkiem.

Twórczość poetycka Malwy Chądyńskiej Barycz układała się w cykl: „Tatry moja miłość”, „Z przyrodą na ty”, „Rabka i Gorce”, „Moim dzieciom”, „Świat dziecka”, „Kobietom-matkom”, „Miłość i wiersze”, „Papieżowi-Pielgrzymowi”. Wiersze poetki drukowano w wielu czasopiśmiech i tomikach poezji. W 1994 roku wiersze Malwy Chądyńskiej Barycz wydano w almanachu poezji religijnej *A duch wieje kędy chce....*, a w 1977 roku w tomiku wierszy poetów rabczańskich *Sercem malowane*. Malwa Barycz była laureatką VI Konkursu Poetyckiego „Serduszkowy wiersz” organizowanego przez Miejski Ośrodek Kultury w Rabce. 13 lutego 1998 roku został wydany tomik wierszy *Miłość i wiersze*. Malwa Barycz pisała:

*Dziękuję Panie
za trud, łzy, udręki,
więcej łask mi dałeś,
których nie policzę.
Dziękuję za życie
w cieniu Twojej ręki
chciałam dla Twojej chwaty
świecić jasnym zniczem.*

Malwa Chądyńska Barycz była odznaczona Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotą Odznaką Związku Nauczycielstwa Polskiego, Odznaką ZNP za tajne nauczanie, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Odznaką Zasłużonego Działacza Kultury.

Zmarła 2 marca 1998 roku. Spoczywa na cmentarzu w Rabce.

Kazimiera Łacny

JAN KAPLON
(1915-1998)

Dnia 30 grudnia 1998 roku zmarł w Rabce w wieku 83 lat śp. mgr Jan Kapłon.

Urodził się 6 kwietnia 1915 roku w Rabce, w rodzinie rzemieślniczo-chłopskiej. Do szkoły powszechnej uczęszczał w Rabce. W czerwcu 1934 roku zdał egzamin dojrzałości w Ogólnokształcącym Gimnazjum im. Seweryna Goszczyńskiego w Nowym Targu, typu neoklasycznego. W czerwcu 1938 roku uzyskał stopień magistra praw na Wydziale Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie.

Już w latach uniwersyteckich (1935 rok) wstępuje do Związku Podhalań – Ognisko Rabka. Z pasją poświęcał się pracy społecznej w środowisku nie tylko rabczańskim – działał w Polskim Towarzystwie Turystyczno-Krajoznawczym, Związku Podhalań, Polskim Towarzystwie Ludoznawczym Oddział Mszana Dolna, którego był prezesem od 1972 roku – do ostatnich chwil życia. W 1989 roku na 65. Walnym Zgromadzeniu PTL wszedł w skład Zarządu Głównego. Od 1985 roku był członkiem Towarzystwa Naukowego Płockiego. Omawiając zasługi śp. Jana Kapłona dla ziemi gorczańskiej, nie sposób pominąć również jego pasji dokumentowania: liczne publikacje, opracowania w rękopisach, wspaniałe fotografie (zob. *Oddział w Mszanie Dolnej*, w: *Kronika PTL (1895-1995)*, red. Z. Kłodnicki, Wrocław 1997, s. 142-145).

Za aktywną, pełną poświęcenia pracę społeczną i zawodową, był wielokrotnie nagradzany odznaczeniami:

- tytułem zasłużonego członka Związku Podhalań,
- srebrną odznaką PTTK,
- medalem 40-lecia Polski Ludowej nadanym z inicjatywy Urzędu Miasta i Gminy Mszana Dolna,
- Medalem Pamiątkowym w 75 rocznicę Ratownictwa Górskiego w Rabce,
- odznaką za zasługi dla Województwa Nowosądeckiego,

Realizując swoje zainteresowanie turystyką zdobył małą Odznakę Narciarską i dużą srebrną GOT. Adwokatura uhonorowała go „Złotą Odznaką Zasłużonego Działacza Zrzeszenia Prawników”. W dowód uznania Zarząd Główny PTL nadał mu najwyższe wyróżnienie – Członkostwo honorowe.

Ostatnią odznakę – turystyczną – uzyskał w roku 1987. Była to „Krajoznawcza odznaka im. Jana Pawła II” w stopniu brązowym – odznakę tę cenil sobie bardzo.

Odszedł od nas członek naszego Towarzystwa, który do ostatnich chwil życia służył nam radą i pomocą. Był człowiekiem wielkiego serca, pogodnego ducha, aktywnym działaczem społecznym i regionalnym. Dobroć i subtelność promieniowała z całej jego istoty. Żegnamy śp. Jana słowami Kazimierza Przerwy Tetmajera:

- *dwie są święte rzeczy*
o sile apostoelskiej.
- *piękny i dobry duch człowieczy*
w gorącej piersi polskiej.

Śp. Jan Kapłon został pochowany na Cmentarzu Komunalnym w Rabce w dniu 2 stycznia 1999 roku.

Teofila Latoś

ZOFIA KMIECIK
(1916-1998)

Dnia 17 czerwca 1998 roku zmarła w Mszanie Dolnej w wieku 82 lat śp. Zofia Kmiecik. Była członkinią Oddziału w Mszanie Dolnej od 1954 roku, tj. przez 44 lata. Urodziła się 13 kwietnia 1916 roku w Mszanie Dolnej, w rejonie zagórzańskim, który serdecznie pokochała. Aktywnie uczestniczyła w pracach Oddziału, o czym świadczy fakt, że przez trzy kadencje, w latach 1958-1963 i 1976-1978, była członkiem Zarządu Oddziału. Brała udział również w walnych zgromadzeniach delegatów, które odbywały się co roku w różnych miejscowościach kraju.

W 1936 roku Zofia Kmiecik ukończyła Prywatne Gimnazjum im. Marii Konopnickiej typu humanistycznego w Wieliczce, uzyskując świadectwo dojrzałości. W 1938 roku ukończyła 2-letni Wydział Poczty Instytutu Administracyjnego. W październiku 1938 roku podjęła pracę w Urzędzie Poczтовым w Warszawie, gdzie pracowała do wybuchu II wojny światowej. Następnie, do 1952 roku, pracowała w Urzędzie Poczтовым w Mszanie Dolnej. W latach 1952-1962 była zatrudniona w Państwowym Młodzieżowym Zakładzie Wychowawczym w Mszanie Dolnej w charakterze starszego księgowego. Później, aż do uzyskania emerytury, pracowała w Urzędzie Poczтовым w Mszanie Dolnej.

Zofia Kmiecik była wyjątkowo pogodną osobą. Z jej uśmiechem można było spotkać się codziennie. Wszyscy, którzy ją znali, podkreślają zgodnie, że rozmowy z nią napawały optymizmem. Była uczynna i zawsze życzliwa dla ludzi.

Droga Pani Zofio! Niech Dobry Bóg przyjmie Cię do swojej chwały.

Jan Kapłon

JAN KROCZKA
(1906-1997)

Jan Krocza urodził się 26 stycznia 1906 roku w Krakowie jako syn Franciszka i Marceliny z d. Lach. Szkołę podstawową oraz Państwową Szkołę Przemysłową ukończył w Krakowie. Podjął pracę kolejno w „Zjednoczonych Fabrykach Maszyn i Samochodów S. A. Oświęcim”, „Państwowych Zakładach Inżynierii” w Warszawie, zakładzie „Przemysł Pomocniczy” w Sędziszowie Małopolskim, w innych zakładach państwowych i spółdzielniach oraz własnej firmie w Wołowie i Mszanie Dolnej. W różnych okresach Jan Krocza piastował urząd ławnika, był członkiem Naczelnej Organizacji Technicznej, członkiem sekcji Rady Rozwoju Ziemi Limanowskiej, członkiem Towarzystwa Miłośników Ziemi Sędziszowskiej i innych. Za całokształt swej działalności ekonomiczno-gospodarczej otrzymał wiele dyplomów i listów gratulacyjnych z wyrazami uznania. Był wpisany do Księgi Zasłużonych dla Ziemi Limanowskiej i miasta Mszana Dolna. Był bezpartyjny.

Jan Krocza był twórcą wielu usprawnień racjonalizatorskich, posiadał 5 patentów, z których jeden, dotyczący samochodu Fiat 621, w postaci rysunków i opisu przekazał do Muzeum Techniki w Warszawie. Był członkiem Światowego Związku Żołnierzy AK, odznaczony Krzyżem AK i Medalem Wojska.

Od 1975 roku Jan Krocza był członkiem Polskiego Towarzystwa Ludoznawczego, Oddział w Mszanie Dolnej. Zawsze brał żywy udział w posiedzeniach, wykazywał wiele inicjatywy, niejedna jego propozycja znalazła zastosowanie w Oddziale. W uznaniu zasług na polu kultury, z okazji stulecia Polskiego Towarzystwa Ludoznawczego, został w 1995 roku wyróżniony Odznaką „Zasłużony Działacz Kultury”.

Jan Krocza zmarł 20 lutego 1997 roku w wieku 91 lat i został pochowany na miejscowym cmentarzu.

Helena Krocza

ROMAN REINFUSS
(1910-1998)

Fot. Jacek Kubiena

W ostatnich latach unikał większych spotkań czy konferencji, jednak na zaproszenie swojego, Krakowskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Ludoznawczego, przybył na sesję naukową, związaną z 74. Walnym Zgromadzeniem Delegatów i jubileuszem 100-lecia tegoż Oddziału. Na otwarciu sesji przyjął, obok innych zasłużonych jego członków, podziękowanie i kwiaty za wkład w prace Towarzystwa. Przy tej okazji spotkał się i z ożywieniem rozmawiał z wieloma dawnymi uczniami, współpracownikami, przyjaciółmi i znajomymi; na spotkanie towarzyskie, ani na wycieczkę nie dał się namówić. Nikt nie przypuszczał, że widzimy go ostatni raz. Następnego dnia, 26 września odszedł na zawsze.

Roman Reinfuss, syn Franciszka i Zofii z Mnerków, urodził się 27 maja 1910 roku w Przeworsku, ale dzieciństwo i młodość spędzał w innych miastach małopolskich, zwłaszcza w Tarnowie i Gorlicach. Jego ojciec sędzia zmarł w 1919 roku, ale w rodzinie było więcej prawników, toteż i Roman studiował na UJ prawo, z którego magisterium uzyskał w roku 1935. Aplikacja w kancelarii notarialnej w Gorlicach utwierdziła go w przekonaniu, iż nie jest to zawód dla niego. Wcześniej, podczas wędrowek po Beskidzie Niskim, zainteresował się poważnie kulturą Lemków, a swój pierwszy artykuł o lemkowski pasterstwie opublikował w roku 1931. Wtedy też nawiązał kontakt z Sewerynem Udzielą, dyrektorem krakowskiego Muzeum Etnograficznego, uczył się także jako wolny słuchacz na zajęciach prof. K. Moszyńskiego.

Gdy Roman Reinfuss zrezygnował z kariery prawniczej, S. Udziela zaproponował mu asystenturę w muzeum, a po roku mianował go kustoszem. Jako pracownik Muzeum podjął R. Reinfuss regularne studia etnograficzne u prof. K. Dobrowolskiego (prof. Moszyński objął wówczas katedrę w Wilnie) i został jego asystentem. Podczas okupacji niemieckiej nadal opiekował się zbiorami muzealnymi, ale jako dozorca, później laborant. Zgodnie z zaleceniem władz konspiracyjnych strzegł ich przed rozkradaniem i wywozem. Po wojnie, już w 1945 roku skończył studia, a w rok później uzyskał doktorat na podstawie pracy *Lemkowie jako grupa etnograficzna* (opublikowanej w 1949 roku w „Pracach i Materiałach Etnograficznych”, a wznowionej w roku 1998 jako samodzielna pozycja). W roku 1953 ukazała się jego praca habilitacyjna *Polskie druki ludowe na płótnie*, ale właśnie wtedy zostały zniszczone przewody habilitacyjne.

Roman Reinfuss do roku 1951 kontynuował pracę w Muzeum Etnograficznym w Krakowie (kustosz i zastępca dyrektora), ale już na przełomie lat 1945/1946 powierzono mu zorganizowanie studiów etnograficznych na reaktywowanym Uniwersytecie Wrocławskim, gdzie pracował do roku 1949, początkowo jako wykładowca, potem zastępca profesora i kierownik katedry. Na Dolnym Śląsku prowadził z niewielkim zespołem prace terenowe nad zabytkowym budownictwem drewnianym, nad kulturą osiedlanej tu ludności, a także dokumentował zbiory dolnośląskich muzeów.

Pod koniec 1946 roku podjął się nowego zadania, które zaciążyło na całym jego dalszym życiu i zawodowej karierze. Został kierownikiem Sekcji Zdobnictwa w powstałym wówczas Państwowym

Instytucie Badania Sztuki Ludowej. Placówka ta, włączona po czterech latach do Państwowego Instytutu Sztuki, a w 1959 roku do Instytutu Sztuki PAN, poszerzała stopniowo swój zakres badawczy i po kilku latach objęła całość zagadnień związanych z ludową kulturą plastyczną, tradycyjną i współczesną. R. Reinfuss, który w roku 1955 uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1971 roku – zwyczajnego, prowadził ją przez 34 lata, do końca 1980 roku, kiedy to przeszedł na emeryturę. Miał własną, bardzo szeroko zakrojoną koncepcję badań nad sztuką ludową, które nie dane mu było realizować nigdy z takim rozmachem, jak planował. Do tego byłby bowiem potrzebny cały instytut, a nie kilkuosobowa pracownia. Poprzez badania wykopaliskowe, kwerendy muzealne, archiwalne i bibliograficzne, a przede wszystkim dokumentację w terenie pragnął stworzyć ogromne archiwum sztuki ludowej, które stanowiłoby bazę dla opracowań monograficznych i syntetycznych.

Prof. Reinfuss nie związał się na stałe z żadną uczelnią, jednak działalność dydaktyczna stanowiła ważne pole jego pracy i zainteresowań. Rozpoczął ją, jak wspomniano, na uniwersytecie Wrocławskim. W latach 1946-1949 wykładał równocześnie etnografię w Wyższej Szkole Nauk Społecznych w Krakowie, a w latach 1951-1963 sztukę ludową na krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych. W roku 1951 podjął zajęcia ze sztuki ludowej w Katedrze Etnografii Słowian UJ i prowadził je do połowy lat 80. Najwięcej satysfakcji przyniosła mu jednak praca na UMCS w Lublinie. W 1957 roku reaktywował tam katedrę etnografii, którą prowadził przez 10 lat. Wychował w tym czasie trzy roczniki absolwentów (13 osób) i promował sześciu doktorów. Był doskonałym dydaktykiem, wykładał jasno i jednocześnie z wielkim zapałem. Ze swoimi lubelskimi absolwentami zachował do końca ścisłe przyjacielskie więzy.

Zainteresowania naukowo-badawcze Romana Reinfussa były szerokie, koncentrowały się jednak w dwóch obszarach, kultury ludowej Karpat i jej powiązań z krajami bałkańskimi oraz sztuki ludowej w Polsce i krajach sąsiednich. Od kultury ruskich mieszkańców Beskidów rozpoczął. Materiały zebrane w latach trzydziestych na Lemkowszczyźnie, a także wśród Bojków, Rusinów Szlacheckich i Huculów nabrały bezcennej wartości po przesiedleniach Lemków i Bojków. Badania wśród Lemków wznowił, gdy zaczęli powracać do swych dawnych siedzib. Wyniki badań opracował w licznych artykułach, a także w książce *Śladami Lemków* (wyd. „Kraj”, 1990). Żywo interesowała go również kultura różnych grup górali polskich oraz pogranicze między ludnością górską a mieszkańcami nizin. Łącznie tej tematyki dotyczy ponad 70 pozycji w bibliografii jego dorobku, opublikowanej w 1980 roku¹, a później, na emeryturze, wielokrotnie do niej powracał.

O ludowej sztuce i rzemiośle artystycznym traktowała większość z 14 pozycji książkowych Romana Reinfussa, m.in. *Garncarstwo ludowe* (1955), *Meblarstwo ludowe w Polsce* (1977), *Ludowe kowalstwo artystyczne* (1980), *Ludowa rzeźba kamienna w Polsce* (1989), dziesiątki artykułów i przyczynków, a także zwięzły zarys całości – *Sztuka ludowa w Polsce* (1960). Każdą rozprawę przygotowywał nader starannie od strony materiałowej, w historycznym kontekście.

Prof. Reinfuss nie był uczonym typu gabinetowego. Mimo, iż interesowały go problemy teoretyczne i metodologiczne, pozostawiał je dla następców uważając, że priorytet ma dokumentacja terenowa i wstępne opracowania zebranych materiałów. Pasjonowało go również muzeoznawstwo, zwłaszcza skansenowskie, strój i kostiumologia, popularyzacja nauki, a także działalność na rzecz ochrony sztuki ludowej i folkloru. Szukał rozwiązań, które umożliwiłyby nie tylko przetrwanie, ale i rozwój tych dziedzin, zwłaszcza zanikających rękodzieł.

W czynnym i pracowitym jego życiu nie było czasu na rozrywkę, niewiele pozostawało go na wypoczynek czy działalność organizacyjną. Nieprzypadkowo jednak otrzymał tytuł honorowego członka PTL (1980 rok). W jego powojennej historii trwale się zaznaczył, chociaż raczej nie podejmował się wysokich funkcji. Tylko w pierwszych powojennych kadencjach był zastępcą Józefa Gajka, Sekretarza Generalnego. Prowadził wtedy sekcję metodologiczną przy ZG oraz sekcję poradnictwa etnograficznego. Potem jeszcze wielokrotnie należał do Zarządu Głównego, do zespołów redakcyjnych m.in. „Ludu”, recenzował wydawnictwa, brał udział w ważnych dyskusjach, np. na temat *Polskiego atlasu etnograficznego*, czy Instytutu Kultury Materialnej. Czyn-

¹ Z. Cieśla-Reinfussowa, *Bibliografia prac Romana Reinfussa*, „Lud” 1980, s. 53-66. Ta sama ukazała się w „Acta Skansenologica” t. Sanok 1980. Obejmowała 268 pozycji. Do połowy 1988 roku liczba ich wzrosła o około 110 dalszych pozycji.

nie uczestniczył w wielu zjazdach Towarzystwa, wygłaszał referaty na temat etnografii i sztuki ludowej Białostoczczyzny (1961), Limanowskiego (1968), Lubelszczyzny (1973 i 1985), o potrzebie międzynarodowych badań karpaccich (1956) i in. W Krakowskim Oddziale PTL brał udział w wielu pracach zarządu, inspirował różne jego poczynania, m.in. w 1960 roku jako wiceprezes Oddziału zainicjował zespołowe badania nad kulturą tradycyjną podkrakowskiej wsi Tyniec. Z zapalem przystąpiło do nich 20 osób, niestety dla większości był to zapal słomiany i do opracowania monografii tej wsi nie doszło.

Prof. Reinfuss należał do Komitetu Nauk Etnologicznych, do kilku komisji naukowych przy krakowskim Oddziale PAN, z których Komisję Etnograficzną prowadził w latach 1984-1991. Przyczynił się wydatnie do powstania Stowarzyszenia Twórców Ludowych w 1967 roku i do końca patronował pracom tego Stowarzyszenia. Był postacią znaną i poważaną w kręgu ludowych artystów i miał wśród nich wielu oddanych przyjaciół. W kondukcie pogrzebowym, odprowadzającym prochy Romana Reinfussa, niezwykle liczny jak na zimną jesienną szarugę, można było zauważyć górali, krakowiaków, a także Łemków w tradycyjnych strojach. A zęgnąło go przeciągłe buczenie pasterskich trombit.

Ewa Fryś-Pietraszkowa

Uzupełnienie

Artykuły opublikowane w tomie 82. „Ludu” tłumaczyli:

D. N. Collins, J. Urry, *Maria Antonina Czaplicka. Życie i praca w Wielkiej Brytanii i na Syberii* – Zbigniew Jasiewicz (z języka angielskiego);

E. Bockhorn, O. Bockhorn, *Ponownie w domu? Siedmiogrodzcy Landlerczycy między Rumunią i Austrią* – Renata Misiewicz, Mirosław Rucki (z języka niemieckiego);

R. Merkienė, *Kultura ludowa Wileńszczyzny w pierwszej połowie XX wieku* – Mirosław Rucki, Monika Leonowicz (z języka rosyjskiego).

Książka doskonała jako upominek i jako źródło wiedzy o tradycyjnych strojach ludowych.

Prawie wszystkie ubiory ludowe w jednej książce, bogaty i nader przystępny opis.

Teresa Karwicka,

Ubiory ludowe w Polsce, Wrocław 1995

(s. 156, 81 ilustracji, 5 barwnych tablic;

cena 12,00 zł

W publikacji tej autorka przeanalizowała ubiory ludowe pod wieloma aspektami. Najwięcej miejsca poświęciła zróżnicowaniu regionalnemu wiejskich ubiorów, przybliżyła również rolę stroju ludowego jako wyrazu możliwości, stanu cywilnego, wieku; opisała stroje odświętne i obrzędowe.

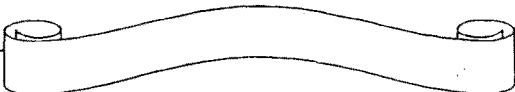
Zamówienia prosimy kierować na adres wydawcy:

POLSKIE TOWARZYSTWO LUDOZNAWCZE

ul. Szewska 36

50-139 Wrocław

tel. (0-71) 344-46-13

W oparciu o rękopis będący w zbiorach Archiwum Naukowego
Polskiego Towarzystwa Ludoznawczego,
w ramach serii „Archiwum Etnograficzne” (t. 36, cz. I, II, III)
ukazała się publikacja:

Jan Świętek,
Brzozowa i okolica Zakliczyna nad Dunajcem.
Obraz etnograficzny, Zbiór z lat 1897-1906.

cz. I:

Okolice

Byt

(ubiór, pożywienie, domostwo)

Praca

(pasterstwo, hodowla, pszczelarstwo,
rolnictwo, ogrodnictwo, rzemiosło, handel)

Wrocław 1989, s. 234,

cena 5,00 zł

cz. II:

Wierzenia

(wyobrażenia, kultura [etyka], kult, weterynaria, lecznictwo)

Wrocław 1998, s. 247,

cena 15,00 zł

cz. III:

Ludność. Rody

Zwyczaj i pojęcia prawne (Rodzina).

Wrocław 1999 (w druku)

cena ok. 15,00 zł

Zamówienia prosimy kierować na adres wydawcy:

POLSKIE TOWARZYSTWO LUDOZNAWCZE

50-139 Wrocław

ul. Szewska 36

tel. 071/344-46-13

NOWOŚĆ

w serii

ATLAS POLSKICH STROJÓW LUDOWYCH

Jan Wielek, Strój Górali Łąckich, Wrocław 1999 (cena: 20,- zł)

Oferujemy również inne tytuły z tej serii:

1. J. P. Dekowski, Strój sieradzki, W-w 1959 (10,- zł)
2. J. Świeży, Strój podlaski (nadbużański), W-w 1958 (10,- zł)
3. F. Klonowski, Strój warmiński, W-w 1960 (10,- zł)
4. B. Kaznowska, Strój biłgorajsko-tarnogrodzki, W-w 1958 (10,- zł)
5. T. Seweryn, Strój krakowiaków wschodnich, W-w 1960 (reprint 1991) (8,- zł)

Zamówienia prosimy kierować na adres:

Polskie Towarzystwo Ludoznawcze
ul. Szewska 36
50-139 WROCLAW
tel. 071-344-46-13